

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Eleemosyna A quibus, & de quibus

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

*lam prabere
omni paupe-
rum generi.*

*Et si est pau-
per, etiam
ibi.*

*Secus si illum
debeat ex
pœnitentia.*

mus, n. 1 p. 2. t. 5. ref. 8. Nec tenetur elige-
re pauperiores, est enim locus gratitudi-
ni, & si unum pauperem alteri præfert,
non peccat. Ita Mantica de conseq. l. 5. tit.
5. n. 6. p. 2. t. 16. ref. 19. Item, si est pauper,
potest sibi applicare: non solum si in pau-
periem incidisset post testamentum, vel
cum antea pauper fuerit, ejus paupertas
testatori non patuit, ut docet Sanch in
sum. l. 6. c. 11. n. 55. Sed etiam, si testator
sciens illum esse pauperem, nullam ipsius
mentionem fecisset. Nam potuit id o-
mittere per oblivionem, aut pudorem,
& alioqui satis inter pauperes censendus
est includi, dum non excluditur. Ita San-
cius in select. disp. 4. n. 18. At non ita di-
cendum de eo, qui pœnitentiam habuit
à Confessario Eleemosynæ faciendæ:
quia Confessarius præscribere intendit
Eleemosynam pœnitentialem, ac proinde al-
teri faciendam. Ita Palaus, t. 1. tr. 6. disp.
12. punct. 14. n. 10. p. 5. tr. 8. ref. 38. An qui
promisit Eleemosynam cuidam paupere,
possit illam sibi, vel pauperiori præbere,
vide V. Promission. 5.

E L E E M O S Y N A.

Aquibus, & de quibus bonis præbenda.

*Divites pri-
vati non te-
nentur pau-
peres inqui-
rere.*

ELEEMOSYNAM facere tenetur
divites, & Clerici beneficia-
rii. Et quidem divites sæculares privati
secundum Mendoza in 2. 2. disp. 159. sect.
3. §. 13. non tenentur pauperes cujuscum-
que inopiæ ad illos subveniendos inqui-
rere, sed suæ obligationi satis faciunt sub-
veniēdo pauperibus sibi notis, cum pro-
posito succurrēdi aliis se offerentibus:
tum, quia pauperes frequenter se pro-
dunt, & nemo perit occultè, nisi tempo-
re pestis, quo magistratus providere so-
let: tum quia aliis hoc munus iucumbit,
in quorum conscientia quiescere pos-
sunt: præsertim, quod ignorantiam facti
nemo tenetur depellere: nisi ad sit spe-
ciale præceptum sciēdi aliquid, ut de ar-
ticulis fidei, &c. Et denique hæc obliga-
tio molestissima esset, & homines ab as-
suetis occupationibus avocaret. p. 5. tr. 7.

ref. 3. † & affirmanter postea ref. 41. & o-
lim p. 2. tr. 16. ref. 26. §. Tertiū †.

12. Et verò divites in extrema proximi
necessitate non solum de superfluis tenentur
ad Eleemosynam, sed etiam de neces-
sariis statui, quamvis in dignitate & fa-
ctu externo detrimentum aliquod pa-
tiantur: minimè verò statum opprimere,
aut absolutè dejicere. Sic Mendoza, sect.
6. §. 56. par. 5. tr. 8. ref. 7. † & liberius par. 2.
tr. 16. resolut. 26. §. Quintū † In necessita-
te gravi, tenentur de superfluis statui,
hic Granadus in 2. 2. contr. 3. tractat. 11.
disp. at. 2. sect. 4. numer. 18. contra Rosel-
lam v. Eleemosynæ. 8. cit. resolut. 14. † In gravi iū-
& retractans opinionem, quam docue-
rat in p. 2. tract. 16. resolut. 26. §. Secundo. †
de necessariis verò ad statum consulen-
di etiam sunt divites, cum Mendoza, sect.
4. §. 92. Sed probabilior videtur sen-
tentia D. Thomæ in 4. dist. 15. quæst. 2.
articul. 4. quod non teneantur, ut pro-
babimus numer. 4. part. 5. cit. resolutio.
15. † Sed hanc sententiam olim in p. 4. Sed probabi-
tom 4. resolutio 25. appellaverat solum
probabilem. † In necessitatibus commu-
nibus certum est, illos non teneri, sub-
venire de necessariis naturæ, vel statui.
Sed D. Thomas 2. 2. quæst. 32. art. 1. docet
teneri de superfluis statui sub mortali:
nam id pertinet ad rectam rerum divi-
sionem, & charitas saltem obligat ad lar-
gienda superflua. Lorca in 2. 2. sect. 3. disp.
39. membr. 2. numer. 30. putat, hanc opi-
nionem procedere quoad omnia super-
flua, sed quoad aliqua, quæ nimirum si-
toqdem à singulis divitibus præberen-
tur, omnes pauperum necessitates suble-
varentur: quia charitas obligat omnes.
Et Suarez de char. disp. 7. sect. 3. num. 7. ait
hunc actum, nolo erogare eleemosynam in
communibus necessitatibus de superfluis
status, esse mortiferum. Granad. ubi sup. habere.
n. 26. hanc obligationem putat urgere
solum sub veniali. Ego verò cum Men-
doza, §. 131. existimo nullam obligatio-
nem adesse. p. 2. tr. 15. & t. 16. ref. 26. & p. 5.
tr. 8. ref. 17.

13. Pro quorum intelligentia advertite
cum Granado sect. 2. n. 3. bona temporalia sine superfluis
ad tria genera revocari, nam aliqua sunt
necessaria.

necessaria ad vitæ propriæ, & eorum, qui sub nostra cura sunt, sustentatione: alia ad statum decenter conservandum; alia denique, quæ nec vitæ, nec statui necessaria sunt, sed omnino superflua. p. 5. tr. 8. ref. 1. §. *Suppono secundo.* Inter superflua etiam numerat Lorea, quæ præsentis statui redundat, licet inservire possint ad illum meliorandum: nam alias nulla essent superflua, cum semper quis statum meliorare posset. Et si dicas tunc non esse superflua, cum status melioratio proximè speratur: infert magnum absurdum, nimirum, quod plura quis supra exigentiam status haberet, eo minus diceretur habere superflua; quia proximior esset statui altiori. Secus verò, si quis alia via statum meliorem præterdit, ut fieri Dux exercitus, Consiliarius Regis, &c. ad cuius conservationem superflua præsentis status necessaria forèt; nam tunc non dicerentur superflua. Ita ille ubi supra, memb. 1. nu. 7. Verum Granada, sect. 1. num. 3. probabilissimè tenet, nec ea dicenda esse superflua, quæ conservantur ad meliorandum statum, cum nemo teneatur proprium statum, ne proximis amittat suum, amittere, vel ab altiori acquirendo desistere. Nec ea, quæ inserviunt sumptibus honorabilibus, filiorum, & familiæ munificentia, magnificentiæ, futuris eventibus & similibus: in qua sententia vix Reges inveniuntur, habentes superflua status, par. 5. tr. 8. resolut. 20. † & absolute olim par. 2. tr. 16. ref. 26. §. *Quarto.* † His positis.

Et statui.

Et an etiam ea, quæ inservire possunt ad statum meliorandum.

Et qua inserviunt ad magnificentiæ.

Vide quoque probationem distorum.

14. Quod in extrema necessitate non teneatur dives subvenire, suum statum opprimendo, vel deiciendo, probatur: tum, quia Republicæ utilior est opulentus civium status, quam unius privati vita: tum etiam quia, si non tenetur quis cum gravi status detrimento exquisitas medicinas in suis infirmitatibus quærere; multò minus tenetur id facere in infirmitatibus alienis. Et denique status defectio est gravissimum damnum, cum quo nemo tenetur proximo providere. Imo ait Coninch. *disp. 27. dub. 8. num. 134.* re non teneri pro redimenda privati vita, magnas divitias expendere, v. g. tria

vel quatuor aureorum millia. *resol. 7. tom. 8. & 26. tract. 16. ubi sup.* observat tamen Lorea *memb. 2. num. 39.* vix unquam contingere, quod extrema necessitas proximi sublevari non possit absque status incommodo. Nisi occurreret simul in multis, ut tempore famis, pestis, &c. in quo casu tenerentur omnes in solidum ita quo, nemine subveniente, omnes peccarent, & omittentibus aliis, quilibet ad integrum teneretur. Possent tamen convenire, ut occurrant per partes, & tunc si quis certò speraret, alios pro rata parte satisfacturos, satisfaceret præbendo suam partem. Ita ille *memb. 3. nu. 50. par. 5. tr. 8. ref. 13.* Si verò oportet, teneretur quilibet etiam cum amissione status, subvenire; quia talis necessitas eilet publica. *par. 5. tr. 8. resolut. 7. §. Notandum est tamen hic.* Quod in necessitate gravi consulendi sint divites succurrere de necessariis status, non tamen teneantur, probatur, etiam, quia ex una parte gravis necessitas est quasi extrema, & non est vera amicitia, quæ patitur insigni necessitate amicum opprimi, cura levi incommodo subveniri potest: præsertim, si de necessariis statui pauca insumentanda forent, ut si vir nobilis contentus esse deberet ver. gr. tribus tantum famulis, & aulais sericis, cum ad ejus statum pertineat habere quatuor famulos, & aulaos ex serico auroque contextos. Ex alia verò parte, unusquisque habet jus vivendi juxta decorem sui status, quo extra extremam proximi necessitatem non privatur. Et quod unus laudè, alius miserè vivat, humanæ conditioni tribuendum. Cumque tot viri docti usque ad hodiernum diem nullum jus divinum, aut humanum, oppositum convincens, afferre potuerint, signum est rem hanc esse saltem dubiam, ac proinde præceptum non obligare, quia præcepta dubia non obligant saltem sub mortali. *par. 5. tract. 8. resolut. 15.* Quod verò teneantur subvenire de superfluis, patet, quia quilibet tenetur sublevare miseriam proximi sui, saltem quando nullum patitur detrimentum: charitas enim obligat ad diligendum proximum, non

Et an divites regulariter sint in malo statu, propter defectum elemosynæ.

Ri 3. solum.

solum verbis, sed etiam opere, & veritate. Quod si ex hoc inferas, multos divites damnari, quia multi in gravi necessitate manum non præbent. Aragonius in 2. 2. quæst. 32. art. 5. concedit consequentiam. Et Bannez *ib. att. 6. dub. 2.* non solum ipsos, sed & ipsorum Confessarios, damnari existimat. *p. 5. tr. 8. res. 14* sed dicendum cum Valentia *tom. 3. disp. 3. quæst. 9. punct. 4. §. 2.* utrosque exculari posse, aut quia gravem proximi necessitatem non satis cognoscunt, aut quia probabiliter iudicant ab aliis subveniendum: aut denique quia vix inveniri superflua status, diximus supra, *ibid. res. 41. in fine, & olim part. 2. tract. 16. res. 26. & part. 4. tr. 4. res. 215. §. Notandum.* Petes: An excusari etiam possint auctoritate Rôselela, & doctentis extra extremam necessitatem non urgere præceptum eleemofynæ? Respondeo secundum Bonacinam *disp. 7. lib. 4. punct. 6. n. 8.* posse, quia secundum ipsum est probabilis: secundum Mendozam *scilicet 4. §. 86.* non posse, quia nec probabilem, nec tutam existimat. *res. 14. citat §. Quæres.* Denique quod in necessitatibus communitatis nullum sit præceptum eleemofynæ, probatur, quia, aut necessitas est communis, quia levis, vel quia ab aliis sublevarur. Si primum, certe non teneor hominem ab omni labore redimere; locupletare, & in magnam felicitatem deducere, ut nec caput leviter doleat; hanc enim sollicitationem nec parentes habere solent cum filiis. Si secundum, alius succurrat, nec periculum sit in mora, non est cur teneor mea bona erogare, etiam in gravi vel extrema necessitate. Sic Mendozam: Qui tamen addit, omittere eleemofynam in his casibus, frequenter esse peccatum veniale, ex sine inhonesto conservandi magna cum aviditate pecunias. *part. 5. tract. 8. res. 17.*

In statu periclitans non debet de superfluis necessario subvenire.

15. Petes, primò. An qui periclitatur in statu, ob injustam rei temporalis amissionem, subveniendus necessariò sit de superfluis status? Respondet Vasquez de eleemos. *cap. 1. dub. 1. num. 26.* affirmative, in qua sententia, si periculum status, immineret alicui ob litem feuda-

lem, teneretur dives dare illi tria, aut quatuor aureorum millia ad litem prosequendam. Sed ego teneo cum Mendozam §. 98. quod si is è statu cadens, non cogereur mendicare, servire aut vilem artem exercere, sed retineret alimenta, & vestes congruas, ut absque periculo infamiae possit degere inter suos, nemo teneatur illi statum conservare: quia non dicitur esse in vera necessitate, neque communit; divitiarum enim, & splendor, quem amittit, non inserviunt ad depellendam miseriam, sed ad augendam dignitatem, quam illi ex nulla lege teneor conservare. *part. 3. tract. 8. res. 16.*

Si post statum amissum possit honestè vivere.

16. Petes secundò: An egeni per vias expositi, ostendentes famem, nuditate, morbos subveniendi ex præcepto sint de se per suis vitam? Respondet Malderus in 2. 2. 7. 32. art. 5. dub. 2. q. 4. tarò præceptum cum his obligaret: tum quia talis necessitas ut plurimum exaggerari, vel etiam simulari solet, ad movendos spectatores; tunc quia tales expositi facile ab aliis levabuntur, *p. 5. tit. 8. res. 17. §. Notandum est.* Et hæc circa divites.

Quid de infirmis per viam expositis.

17. Porro Clericorum Beneficiatorum major est obligatio circa eleemofynas largiendas: nam Episcopi, & ceteri in necessitatibus gravibus tenentur erogare totum superfluum, *p. 5. tract. 8. res. 17.*

Clerici beneficiati strictius tenentur ad eleemofynam.

27. Quæ quidem obligatio incumbit etiam Papæ, quia est de jure divino, & naturali, contra Sotum *lib. 10. q. 4. art. 3.* in quo proinde dispensare non potest, contra Cordubam *lib. 1. qu. 18.* Sic Sanchez in *opere tom. 1. lib. 2. c. 2. dub. 40. n. 3. p. 5. tr. 8. res. 28.* Peculiariter verò tenetur Papa subvenire Cardinalibus egenis, quorum est speciale caput, & cum eis facit quid unum. Unde multi apud Cucchum *l. 2. tit. 4. n. 132* docuerunt, Cardinales egenos de redditibus fisci Apostolici sublevandos: *Nemo enim carnem suam odio habet, sed magis nutrit, & fovet eam,* inquit Apostolus ad Ephes. *5. p. 5. t. 2. res. 33.* Incumbit etiã pensionariis, si pensio est Ecclesiastica: nam cum hæc sit pars fructuum Ecclesiasticorum, est verè beneficium Ecclesiasticum. Licet Vasquez de eleemos. *dub. ult. n. 22.* dicat, non dari titulo beneficii, ac

Et in gravibus nec sista. de redditibus fisci Apostolici sublevantibus, ad totum superfluum. Prasertim cum Cardinalibus egenis.

Nisi pensio
sit laica.

Quales sunt
commendae
Religionum
militarium.

Etiā mo-
nasteria Re-
gularium.

ficii, ac proinde non inducere talem obligationem. Secus si pensio est laica. Sic Mendoza in 2. 2. disp. 160. sect. 7. §. 117. p. 5. t. 8. ref. 29. & ex parte olim, p. 4. t. 4. ref. 161. in fine. Quare commendae Religionum militarium quae commendatariis dantur titulo laico, ut scilicet prompti sint ad militiam, ad requisitionem. Magistri, contra Navarrum de reddit. q. 7. n. 38. non inducunt talem obligationem. Sic Mendoza §. 119. Nec obstat, devota ipsorum paupertas: nam non est adeo stricta, ut videre est v. Religiosi milites. p. 5. t. 8. r. 30. Secus dicendum de monasteriis Regularium: nam haec in extremis, & gravibus necessitatibus tenentur dare totum superfluum, & quandoque etiam ex necessarii. Imò Abulensis ad c. 6. Matth. hanc obligationem illa habere innuit, etiam in necessitatibus ordinariis, consideratis tam necessitatibus eorum tam praesentibus, quam quae probabiliter timentur: juxta illud Christi Luc. 11. Quod superest, date elemosynam: nam bona, quae ipsis tribuuntur, non tribuuntur ad ditescendum, sed, ut superflua aliis pauperibus distribuunt. Sed placet opinio Suarez de relig. tom. 4. tr. 1. lib. 2. c. 26. n. 13. quod regulariter loquendo, teneantur ad aliquam elemosynam, non tamen ad omne residuum. Imò melius esse, quod monasteria ipsa, si commode potest, in vasis sacris, cellis, & perpetuis redditibus amplificentur plures Religiosos sustentatura: nam hoc majus Dei obsequium est, quam ampla pauperibus ordinarii facta largitio, p. 4. t. 8. ref. 33.

In commu-
nibus vero, si
sint pastores,
tenentur pau-
peres qua-
rere.

18 Porro in necessitatibus ordinariis Clerici beneficiati, si sint pastores tenentur pauperes quarere, ut elemosynam praebant: secus, si non sint curati. Sanchez in opusc. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dub. 39. n. 4. & 5. part. tractat. 4. resol. 158. Et utrique tenentur dare, ut nimirum, quartam partem, vel medietatem residui de redditibus Ecclesiasticis, juxta benigniorem opinionem Mendozae, sect. 5. §. 105. ubi Episcopis consulit, dare quartam partem; nam, quia ut plurimum sunt Principes, parum habere solent residui, nisi Episcopatus sit pinguis. Clericis vero aliis, qui

Et, licet non
sint, tenentur
praebere ad
minus quar-
tam partem.

parce vivunt, congruam prius sustentationem recipere, & dein superflui dimidium erogare, sed si hi omnes tertia partem praebant securiores fore, & de reliquis duabus posse ad libitum disponere, nec ad aliud teneri, quia reddituum Ecclesiasticorum sunt veri domini, etiam si sint Religiosi: unde haec obligatio erit solius misericordiae, quae in necessitatibus communibus non obligat ad erogandum totum superfluum: nec aliud statum, & curam pastorem exigere, part. 5. tractat. 8. resol. 17. Sed Granada in 2. 2. contr. 3. tractat. 11. disput. 3. numer. 21. vult cum communi, sufficere quidem, quod in elemosynam Episcopi quartam; alii vero beneficiati quintam, vel etiam sextam partem elargiantur: ceterum quod superest, in usus pios expendendum esse, part. 4. tract. 4. resol. 214. Et Laymann, lib. 3. tract. 2. cap. 4. num. 23. contendit, talem obligationem esse justitiae, non charitatis tantum: esto quod fratrum reddituum veri domini; nam tale dominium, non absolutum, sed cum tali onere recipiunt, ut contingit in fideicommissis, legato sub gravamine, & aliis plerumque acquisitionibus. Sed oppositum est probabilius, part. 5. tract. 8. resol. 31. in fine. Advertit insuper Mendoza, nomine reddituum Ecclesiasticorum, hoc loco non venire distributiones quotidianas pro singulis Horis in choro, stipendia mortuorum, elemosynas miserarum, & concionum (adde ex Sanchez dub. 45. num. 6. nec stipendia capellaniae etiam collativae, & stipendia accepta pro ministerio, quod beneficiati praestare alias tenerentur, part. 4. tract. 4. resol. 171.) Item non stipendia visitationis, & alia omnia quae ab Ecclesiasticis acquiruntur personali labore, & industria, donatione, hereditate, aut quocumque alio titulo, praeter titulum beneficii, (& multo minus stipendia officiorum a laicis principibus concessorum, part. 4. cit.) Sed tantum annuos redditus, qui appellantur Grossum part. 3. tr. 8. resol. 27. Et si Clericus aliquid de necessariis sumptibus sibi subtraheret, nec cum eo computandum esse quoad elemo-

Annorum
reddituum,
qui appellantur
(Grossum.)

Quid de uxori-
ribus?

Filiis fami-
liarū?
Servis?

Religiosis?

Pupillis?
Tutoribus,
& admini-
stratoribus?
De propriis
bonis si qui-
bus permit-
tuntur pos-
sunt elee-
mosynas fa-
cere.

De bonis vi-
ri, patris, mo-
nasterii, &c.
in certis casu-
bus, &c. um
moderamine
possunt.

Alias non

eleemosynas tenet Navarr. *de reddit. q. 1. n. 59. part. 4. tr. 4. resol. 131.*

19. † Petes primò: An omnes possint eleemosynas facere? Respondeo, omnes qui dominium habent bonorum temporalium, de illis bonis, quorum dominium habent. † Uxores igitur dare possunt de paraphernalibus: filij familias de castrensibus, vel quasi castrensibus, & servi de rebus propriis, in iis casibus in quibus *verb. Servus* dicemus, eos habere posse dominium. Item hi omnes, ac etiam Religiosi, de bonis mariti, patris, domini, monasterii, quando habent rerum administratorem, & separatur rati habitio. Vel si de certa portione sibi assignata aliquid subtrahunt: quoties item de illorum, ad quos spectant, præsumitur voluntate (unde, & pupilli possunt, eleemosynas præbere suis paribus consuetas, & Tutores, Curatores, omnesque illi, qui aliena bona administrant, possunt de illis eleemosynas moderatas præbere, & quas præberent dominis, ne quia id exigit recta administratio, præsumitur consensus eorum, ad quos spectat. Lorca *in 2. 2. sect. 3. disput. 36. num. 10.* & alii communiter, *part. 5. tractat. 8. resol. 35.*) denique in extrema proximi necessitate. In specie vero, uxor, præter casus prædictos, absque consensu viri, moderatas eleemosynas facere potest, ad ejusdem viri damnum spirituale, vel temporale vitandum (exemplo Abigail *1. Reg. 15.* quæ David munera pie misit, quæ maritus impie negaverat, *part. 2. tractat. 16. resol. 23.*) Ita Lessius *lib. 2. cap. 12. dub. 24. numer. 84.* Item ad sustentandos filios egenos ex priori matrimonio, vel fratres: nam sic petit acta sanguinis conjunctio, & ipsius etiam viri decencia. Sic Palaus *tom. 1. tractat. 6. disput. 2. punct. 13. numer. 16.* Solutio tamen matrimonio, quæ sic dedit, in suam partem computare tenetur. Et tandem, in scio, vel etiam repugnante marito, distribuere potest in eleemosynam pauperibus ordinariis vigesimam annuorum proventuum partem: nam in hoc vir non potest esse inivitus rationaliter; ipsa enim non est mancipium, sed

societas bonorum; unde spectat ad ipsius decenciam aliquas eleemosynas elargiri. Ita Granado *disputat. 5. num. 3.* contra Turrianum *in 2. 2. disputat. 84. dub. 1.* Si vero filios indigentes haberet, vel esset statutum aliquod peculiare in natione, ut est in Hispania, teste Navarr. *cap. 17. num. 155.* tunc nec bona acquisita ex donatione, &c. posset exterius pauperibus elargiri. Filius item, secundum Mendozam *ubi supra sect. 6. §. 139.* dispensare etiam potest in Eleemosynam acquisita ex ludo, ex præsumpta patris voluntate. Item si pater nullas Eleemosynas faceret, facere posset ipse pro illo. Si vero immoderatas præberet ex bonis paternis, teneretur fratribus restituere pro rata. Religiosus vero secundum Sanchez *in summ. tom. 2. lib. 7. cap. 19. num. 96.* potest facere Eleemosynas moderatas, etiam interdicente superiore: nam is non præsumitur prohibere moderatas, & consuetas. † Quæ dicta sunt de uxore, habentur *part. 2. tract. 5. resol. 33. tract. 16. resol. 23. part. 5. tract. 8. resol. 34.* & ex parte recitative *in tract. 5. resol. 24. §. Non designam: quæ de filiis familias, habentur in part. 5. tract. 8. resol. 25.* quæ de servis, *ibid. resol. 26.* quæ de Religiosis *ibid. resolutione 32. †*

20. Petes secundò; Quibus sumptibus faciendæ sit Eleemosyna Concionatorij? Respondet Paponius *de iur. Franc. lib. 1. arest. 9. in Gloss. litt. A.* in metropoli sumptibus Archiepiscopi, vel Episcopi, quibus prædicandi munus incumbit; in Capido autem, recipiendum decimas; ipsum vero alendum à Parochia. Sed in hoc attendenda est consuetudo; nam licet de jure teneatur Episcopus, si ex consuetudine facere soleat populus, ipse ad nihil tenetur, *part. 3. tract. 5. resol. 71.*

21. In eleemosyna dispensanda sunt præferendæ Moniales aliis Religiosis. Messias. *p. 10. tract. 13. resol. 5.*

22. De filiis circa parentes, & de converso in eleemosynis præstandis, sibi que invicem subveniendo, vide abundè *part. 9. tract. 9. resol. 60.*

Eleemosyna
Concionatorij
præbenda
sumptibus
Prælati.
Si non adsit
consuetudo,
ut præbatur
à populo.

Moniales
præferendæ.

ELEE-